

TRIJE BRATCI

(ZAMORSKA PRAVLJICA)

Vsi otroci radi poslušajo pravljice; niso prijatelji pravljic samo naši Zvončkarji, o ne, tudi majhni zamorčki jih imajo radi in ti ravno tako modelujejo pri svoji zamorski mamiči, kakor delate to vi pri svoji. Če se dolgočasijo in se jim ne ljubi več igrati, potem pridejo in prosijo: »Prosim, povej nam povestico!« Tako sicer ne govore, temveč povedo to v svojem zamorskem jeziku, toda tega jezika bi vi itak ne razumeli, zato vam tudi to pripovedujem po naše. Zamorska mamica pa pravi na to, seveda v zamorščini: »Če boste prav pridni, vam povem povestico!« Otroci posedejo okoli nje in mati jim prične pripovedovati povestico. Zamorčki pa mirno ždiyo in poslušajo. Tudi vam povem to povestico! Torej poslušajte!

Nekoč so živeli trije bratci, bili so to seveda trije majhni zamorčki. Najmanjšemu je bilo ime Nad, večjemu Nid in največjemu Nud. Toda čeravno je bil Nud največji izmed njih, je bil še vseeno zelo majhen. Potem si lahko predstavljate, kako majhen je bil šele najmanjši. Toda Nud in Nad in Nid so seveda mislili, kakor mislijo vsi otroci, da so že zelo veliki. Ko so bili nekoč sami doma, je rekel Nid, srednji zamorček: »Mi smo prav za prav že zelo veliki in bi lahko nekoliko pogledali v svet, kakor odrasli; kaj menite, ko bi šli nekoliko v gozd.«

»Da,« je rekel Nud, »prav imaš, toda jaz sem največji in vas moram nadzirati, vidva mi pa morata slediti.« In vzel je majhen kuhinjski nož iz miznice, s katerim je običajno njegova mati lupila repo in

katerega ni smel nikoli vzeti v roko, če je bila mamica poleg. Sedaj ga pa itak ne vidi in mu tega ne more prepovedati. Zataknil ga je ponosno za pas svojih petelinjih hlačk. Vsi trije zamorčki so namreč nosili samo majhne, kratke bele hlačice; tam v Afriki je seveda zelo vroče in zato zamorskim dečkom ni potreba obleči drugega kakor omenjeno oblačilo. Nid je hotel tudi nekaj vzeti s seboj; ker ni našel nič pripravnega, je pograbil kamen in ga stisnil v pest. Nad pa, ki je vse posnemal, kar sta napravila starejša, je vzel jabolko. Jabolka je namreč zelo rad jedel. Tako so vsi trije odkorakali, da bi kaj doživeli v prostranem in temnem gozdu.

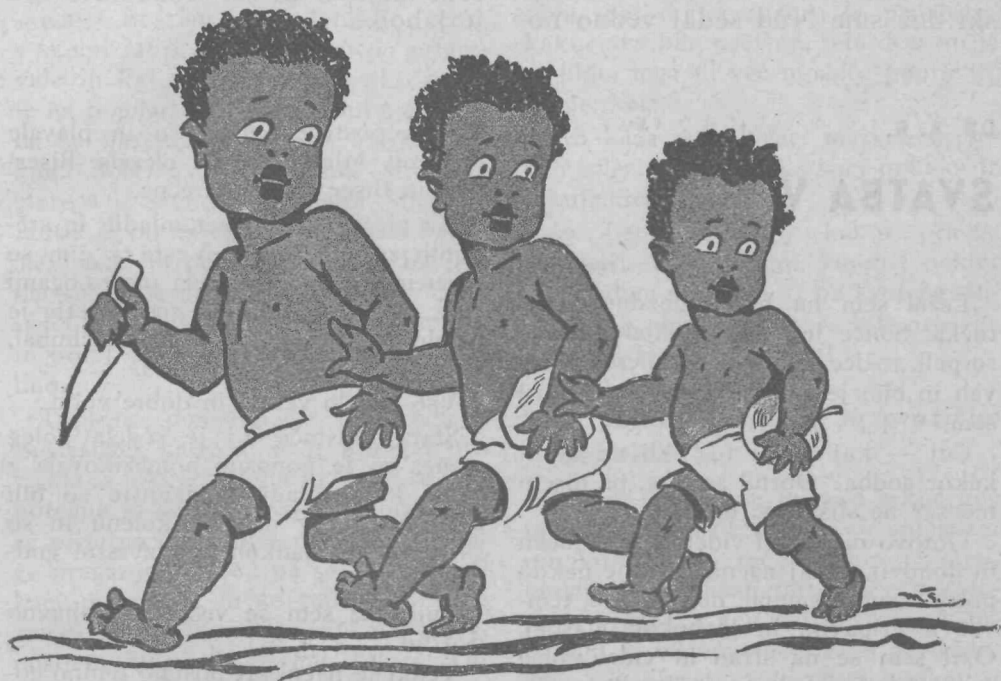
Hodili so in hodili; ko so pa postali utrujeni, so sedli v travo. Nud je vzel nož, razrezal Nadavo jabolko v tri dele in vsak je pojedel svoj del. Tedaj so zaslišali nenadoma velik trušč in ropot in ko so pogledali kvišku, se je vse naenkrat stemnilo pred njimi; nekaj strašno velikega se jim je dvignilo pred začudene oči. Bil je to velikan, ki je bil ravnokar prišel iz gozda in se tako krohotal malim črnim človečkom, da se mu je od smeha majal trebuh. Nekaj tako majhnega ni še nikdar videl v svojem življenju. Naši trije dečki se pa niso smejali, strašno jih je bilo strah in želeli so, da bi bili sedaj lepo doma, kakor jim je vedno naročala mamica, namesto da bi taval po temnem gozdu. A sedaj je bilo prepozno in čeravno so se cepetaje in jokaje branili, jih je vtaknil velikan v svojo vrečo in jih nesel na svoj dom.

Ta velikan se je imenoval Močni in je stanoval s svojim bratom Hitrim na vrhu gore v ogromni palači. To so Nad in Nid in Nud dobro vedeli, kajti mati jim je velikokrat pravila o tem. V vreči pa ni bilo prav nič prijetno, temveč zelo tesno; stresli so se pri vsakem koraku, ki ga je naredil velikan, in

udarjali z glavami drug ob drugega. Končno je napravil velikani zadnji velikanski korak, postavil vrečo pred hišo na tla in poklical svojega brata: »Pridi hitro iz hiše, nekaj lepega sem prinesel domov, pripravi pa mi tudi brž kaj jesti in piti, sem namreč zelo lačen in žejen!«

mahnil je z roko in ga krepko udaril po glavi, da je kar omamljen obležal in se ni več ganil. Tedaj se je Hitri ustrašil in je hotel hiteti k vodnjaku po vode. Medtem se je pa Močni prebudil iz omedlevice, videl je, kako njegov brat beži, in vrečo, v kateri so bili zamorčki, je

Zamorčki so strahoma gledali skozi majhne luknjice velike vreče in opazovali, kako sta velikana jedla in pila, dokler nista postala trudna in zaspala. Gotovo sta popila malo preveč vina, izleknila sta se in zaspala.

Tedaj je postal Nud korajžen, potegnil je nož, napravil zarezo v vrečo in vsi trije so zlezli iz vreče na svetlo. Skrili so se za ogel hiše in se še enkrat prepričali, če velikana trdno spita in če nista ničesar opazila o njihovem pobegu. Tedaj je tudi Nida prijel častihlepje; hotel je biti še on korajžen kakor Nud, pomeril je s kamnom in ga zalučal velikanu v glavo. Ta se je zdramil in se ujezil, ker je mislil, da se njegov brat šali z njim. Za-

našel prazno. Menil je, da mu jih je brat ukradel, zato je jezen pohitel za njim. Ta se je pa bal, ker je bil poprej tako močno udaril brata, zato je tekla dalje in dalje. Tako sta bežala oba, toda Močni ni mogel dohiteti svojega brata, ker je bil mnogo hitrejši od njega, zato se je pač tudi tako imenoval. Močni pa, ki je bil zopet močnejši kakor Hitri, je upal, da ga bo vseeno ujel in ga pošteno premikastil, saj je bil vendar velikani Močni! Tako sta tekla in tekla vedno dalje in dalje, dokler nista prišla daleč ven iz dežele. Nihče ne ve povedati, ali je velikani Močni ujel velikani Hitrega, ker nista nikdar več prišla nazaj in je ostala od tedaj velikanova palača prazna in zapuščena. Naši

trije zamorčki se ji pa še danes boje priti v bližino.

Nad in Nid in celo Nud, največji od njih, poslej niso nikdar več šli v gozd iskat doživljajev, temveč so ostali vedno lepo doma in so delali le to, kar jim je naročila njihova mamica. Toda majhni kuhinjski nož sme Nud sedaj vedno no-

siti za pasom, kajti njihovi starši so bili zelo veseli, da se je vse tako srečno izteklo in da so vsi trije otroci prišli domov čili in zdravi. Nid pa meče od tedaj vedno kameenje, strašno je ponosen na to in misli, da tega ne zna noben drug zamorski deček. Nad pa je še zmerom majhen in še vedno zelo rad je jabolka.

DR. A. R.

SVATBA V VODI

Ležal sem na bregu gozdnega potoka. Sonce je prijetno sijalo, ptički so peli, rožice so sijale v najlepših barvah in bilo je zelo zelo vroče. Sanjaril sem.

Čuj — kaj pa je to? Ali ne zveni kakor godba? Obrnil sem se, pa nisem ničesar ne slišal, ne opazil.

Gotovo nisem bil videti preveč učen in duhovit, zakaj naenkrat se je nekdo poleg mene zasmel, ne prijetno, temveč s hripavim in globokim glasom. Ozrl sem se na stran in videl poleg sebe sedeti debelo staro krastačo. Ta se je tako smejala, da so bila njena usta raztegnjena od levega do desnega ušesa in da se je s telesom vsa majala. Bilo je tako smešno, da sem se moral še sam smejati. Potem sem jo pa vprašal:

»Zakaj se pa tako smeješ?«

»No, ker obračáš svojo glavo na vse strani, pa vseeno nič ne vidiš.«

Pogledal sem jo vprašujoče, tedaj pa je s svojo levo nogo pokazala proti potoku.

Da, sedaj sem pa videl — uganite, kaj?

V potoku so praznovali svatbo. Kakor mi je pripovedovala stara krastača, je oženil kralj postrvi svojo hčerko Bisernico z Biserom, sinom svojega kraljevskega soseda. Velika družba je bila zbrana v potoku, največ je bilo

seveda postrvi. Sedele so in plavale naokrog. Mladina je pa plesala. Biserica in Biser sta bila srečna.

Za ples je godlo pet mladih in srčkanih zelenih žabic. Veste, s čim so muzicirale? Ena je imela med nogami čelo, druga je godla na gosli, tretja je pihala v flavto, četrta je igrala cimbal, peta pa je udarjala v harfo.

Vse je bilo veselo in dobre volje.

Stara krastača, ki je sedela poleg mene, mi je ponosno pomežikovala z očmi, kajti mladi muzikantje so bili njeni nečaki v drugem kolenu in so sloveli daleč naokoli kot izvrstni godbeniki.

Tudi jaz sem se veselil z zabavno družbo.

Tedaj je naenkrat postalo temno gori nad potokom. Senca je padla na vodo in godba je kakor odrezana utihnila. Žabe so poskakale v vodo, ribe so se razpršile na vse strani, toda prepozno.

Velik mož je sedel tam na bregu. Metal je trnek v vodo, ne da bi ga bili mi opazili. Naenkrat ga je potegnil kvišku — slišal sem proseč in jokajoč krik, ki se mi je globoko vtisnil v srce. Ribič je potegnil Bisernico, ljubljeneega kraljevskega otroka iz vode.

Konec je bilo s slavnostjo. Človek je prišel in je s svojo objestnostjo vse razdril. Potem je odšel s svojim pleonom. Jaz pa? Jokal sem. Tudi narava je jokala. Nebo se je pooblačilo in pričelo je deževati.

Tedaj sem tudi jaz vstal in šel zamišljen proti domu.